

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE

CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 - 00164 ROMA
Tel: +39 06 661 30 61 - Fax: +39 06 666 38 31
Email: cmcuria@cmglobal.org

GENERALNI SUPERIOR

Rim, 13. februar 2023

POSTNO PISMO

»Naše družine in skupnosti naj postanejo predokus nebes«

Dragi člani in članice Vincencijanske družine,

Jezusova milost in njegov mir naj bosta vedno z nami!

Od stvarjenja sveta Bog ni želel, da bi človek živel v hermetičnem okolju, kjer ne bi imel nobene povezave z drugim človekom, na nekem otoku v oceanu, kjer ne bi bilo možnosti za gibanje, kjer bi na vsem svetu srečal le sebe in nikogar drugega. Nasprotno, od stvarjenja sveta je Bog želel, da bi ljudje imeli stalne odnose in stike, da bi potrebovali drug drugega za osebno rast, da bi imeli druge ljudi kot ogledala, v katerih bi lahko veliko bolj objektivno videli temna in svetla področja svojega bitja. Na začetku je Bog ustvaril moža in ženo, iz katerih so nastale družine. Ta univerzalni vzor »biti skupaj« se je ponavljal v vseh družbah in skozi vso človeško zgodovino vse do danes.

Posvečene osebe pogosto uporabljajo besedo »skupnost« za družine, ki so združene v regije, viceprovince, province in družbe. Kontemplativne družbe imajo enako željo biti skupaj kot puščavniki, ki večinoma fizično živijo sami, vendar so del skupnosti, družine. Podobno tudi laiška združenja uporabljajo različne izraze za poudarjanje dejstva, da so člani skupaj, izraze, kot so skupine, ekipe itd., v katerih se več ljudi poveže zaradi določenih razlogov in namenov. Bog tako oblikuje naše življenje z zelo konkretnim ciljem, poslanstvom.

Za vsem tem je Jezusova želja, da bi vse človeštvo videl v »nebesih«, v stanju »večne sreče«, v stanju »neskončne izpolnitve naših največjih sanj in želja«. Naše družine, skupnosti, skupine, ekipe itd. so poti za doseg tega cilja. Tako smo spodbujeni, da prispevamo k izgradnji odličnih družin, skupnosti, skupin in timov, da bi sodelovali z Jezusovo najglobljo željo.

Sv. Vincencij Pavelski, mistik krščanske ljubezni, je v svoji karizmi in duhovnosti poskrbel, da je »biti skupaj« bilo zelo pomemben del. Skupno življenje je dejansko eden od bistvenih načinov življenja v vincencijanski duhovnosti in karizmi. Bolj ko bomo vlagali svoje srce in moči v gradnjo zdravih, globoko duhovnih in kontemplativnih družin, skupnosti, skupin in timov, bolj bomo uresničevali svoje sanje in cilje ter izpolnjevali poslanstvo, ki ga je Jezus zaupal vsakemu od nas na zemlji.

Kot ljudje dobro vemo, da nismo popolni. Tega se še posebej zavedamo v odnosu, ko se srečajo naše različne misli in pogledi, prednostne naloge in značaji. Namesto sreče povzročijo žalost in razočaranje, bolečino in zavrnitev. Sv. Vincencij je pisal enemu od svojih bratov:

»Če je res, da se tako dobro poznate, se morate imeti za nevrednega življenja, in se čuditi, kako vas Bog prenaša. Ponižnost, ki mora izhajati iz tega spoznanja, naj vas vodi k temu, da se ohranite v ozadju, namesto da bi se postavljali v ospredje. Milosti, ki vam jih je Bog podelil, so namenjene samo vam, da bi vas naredile primernejšega za kraj in stanje, kamor vas je postavil.« (1)

V svojem postnem pismu 2017 sem predstavil meditacijo o Sveti Trojici kot enem od temeljev vincencijanske duhovnosti. Rad bi se vrnil k nekaterim točkam tega pisma, ki nam lahko pomagajo graditi zdrave, globoko duhovne in kontemplativne družine, skupnosti, skupine in ekipe.

Kakšno je sporočilo Svete Trojice zame osebno, za družino, skupnost, skupino, ekipo, ki ji pripadam?

Jezus nam pomaga razumeti Sveto Trojico: identiteto, poslanstvo in namen Očeta, Sina in Svetega Duha. Jezus nam pomaga razumeti odnos med tremi osebami, njihovo notranjo povezanost in vpliv Svete Trojice na vsakega posameznika, pa tudi na vsako družino, skupnost, skupino, ekipo.

Ko z Božjo milostjo odkrivamo in razvijamo neločljivo vez med Sveto Trojico in posameznikom, med Sveto Trojico in družino, skupnostjo, skupino, timom, se vedno bolj približujemo popolnemu vzoru »odnosov«, ki so osnovne sestavine našega življenja, tako da smo v globini svojega bitja eno z Bogom, torej s Sveto Trojico in med seboj.

Jezus nam je posredoval vse, kar vemo o Očetu, Sinu in Svetem Duhu. Jezus nam je predstavil Sveto Trojico kot popoln vzor »odnosov«.

Naš razmislek o Sveti Trojici morata spremljati volja in cilj, da ta popolni vzor »odnosov« utelesimo v konkretni življenjski situaciji, v kateri se nahajamo, v družini, skupnosti, skupini, ekipi, ki ji pripadamo.

Sveta Trojica je idealen vzor »odnosov«! Jezus nam kaže ideal.

Vzajemni odnos med Očetom in Sinom.

Vzajemni odnos med Očetom in Svetim Duhom.

Vzajemni odnos med Sinom in Svetim Duhom.

Odnos med Očetom, Sinom in Svetim Duhom.

Kaj lahko vidimo v teh »odnosih«?

- 1) Vidimo, da je pozornost vedno usmerjena na drugo osebo in ne nase.
- 2) Vidimo lahko, da se prednost vedno daje drugi osebi in ne sebi.
- 3) Vidimo lahko, da so pohvala, zahvala in občudovanje vedno namenjeni drugi osebi in ne sebi.
- 4) Vidimo lahko, da vsaka od treh oseb Svete Trojice vedno izraža potrebo po sodelovanju z drugo osebo, da bi izpolnila poslanstvo.

5) Vidimo lahko, da vsaka od treh oseb Svete Trojice vedno jasno izraža, da bi bilo nezadostno in neučinkovito, če bi vsaka od njih delovala sama.

Kaj mi vzorec odnosov v Sveti Trojici pove o mojem življenju:

- a) v odnosu z Bogom,
- b) v odnosu s skupnostjo?

Sv. Vincencij nas uči, kako naj vzor odnosov v Sveti Trojici uporabimo v naši družini, skupnosti, skupini, ekipi:

»Če hočemo imeti v sebi podobo občudovanja vredne Svete Trojice, se vadimo v tem duhu. Kaj ustvarja enotnost in sožitje v Bogu, če ne enakost in različnost treh oseb? In kaj ustvarja njihovo ljubezen, če ne njihova podobnost? In če med njimi ne bi bilo ljubezni, kaj bi bilo ljubeznivega? je dejal blaženi ženevski škof. Edinost je torej v Sveti Trojici: kar hoče Oče, hoče tudi Sin; kar počne Sveti Duh, počneta Oče in Sin; delujeta na enak način; imata le eno in isto moč ter eno in isto delovanje. To je vir popolnosti in naš vzor; enotni; številni bomo, kot da bi bili samo eden, in imeli bomo sveto zvezo v množtvu. Če že imamo nekaj malega, a ne dovolj, prosimo Boga za tisto, kar nam manjka. Poglejmo, v čem se razlikujemo drug od drugega, da si bomo prizadevali biti podobni in enaki; kajti podobnost in enakost rojevata ljubezen, ljubezen pa teži k edinosti.

Zato si prizadevajmo, da bomo imeli podobna čustva in veselje do stvari, ki jih počnemo ali so dovoljene.« (2)

»Živite skupaj kot eno srce in ena duša« (prim. Apd 4,32), da bi bili po tej duhovni povezanosti resnična podoba Božje edinosti, saj vaše število predstavlja tri osebe Svete Trojice. Zato prosim Svetega Duha, ki je povezanost Očeta in Sina, da bi bila taka tudi vaša povezanost, da bi vam podelil globok mir v nasprotovanjih in težavah, ki so lahko pogoste pri ubogih. Ne pozabite pa, da je to vaš križ, s katerim vas naš Gospod kliče k sebi in k svojemu miru. Vsi cenijo vaše delo in dobri ljudje priznavajo, da ni drugega dela na zemlji, ki bi bilo bolj častno ali sveto, če ga zvesto opravljamo.« (3)

Kontemplacijo Svete Trojice nam lahko dopolnjuje stenska poslikava, ki jo je izdelal brat Mark Elder CM, pri vhodu v generalno kurijo Misijonske družbe v Rimu, da razmišljamo, kako bi okrepili naše družine, skupnosti, skupine in ekipe za poslanstvo. Kot člani Vincencijanske družine smo povabljeni, da še naprej vse bolj vključujemo vincencijansko duhovnost in karizmo v naše življenje in v življenje naših družin, skupnosti, skupin in timov.

Ob vhodu v hišo je prvo, kar vidi vsakdo, ki vstopi od zunaj, poslikava, ki prekriva vse štiri stene glavnega vhoda. Na sprednji steni vidimo podobo sv. Vincencija Pavelskega, sestavljeno iz nešteti obrazov različnih ljudi, ki simbolično predstavljajo celotno Vincencijansko družino in tiste, ki smo jim poklicani služiti. Vincencijanska družina je v vsakem zgodovinskem trenutku neprekinjena podoba sv. Vincencija.

Stena na levi strani predstavlja pet kreposti, ki oblikujejo našo vincencijansko identiteto: preprostost, ponižnost, krotkost, zatajevanje in gorečnost za zveličanje duš. Čeprav vsaka družba ali laiško združenje, ki pripada Vincencijanski družini, morda bolj poudarja te ali druge evangeljske kreposti, vse pomembno oblikujejo in bogatijo našo identiteto.

Desna stena predstavlja evangeljske svete ali, kot jim tudi pravimo, zaobljube: čistost, uboštvo, pokorščino. Vsak človek je poklican, da živi po evangeljskih svetih v skladu s svojo identiteto, kot laik ali posvečena oseba. V različnih družbah je mogoče najti eno ali več dodatnih zaobljub, kot je zaobljuba stanovitnosti, ki je upodobljena na tej freski.

Četrta stena je glavna vhodna stena ali bolje rečeno izhodna stena hiše. Kaj vidimo? Na vrhu stene nad glavnimi vrati sta podoba Svetega Duha in beseda »evangelizirati«. Na obeh straneh glavnih vrat je pšenično polje, ki je pšenica pomešana z enakimi človeškimi obrazi, ki sestavljajo portret sv. Vincencija na prvi steni, ki jo vidimo, ko vstopimo v hišo.

Dovolite mi primerjavo. Bogastvo ikon, fresk, bogoslužnega petja, sveč, vonja kadila in obredov v bizantinskih cerkvah daje občutek, kot da ste v nebesih in doživljate nebeško liturgijo, ko ste v cerkvi in navzoči pri evharistiji. Svet zunaj cerkve je popolnoma drugačen, toda z vstopom v cerkev in udeležbo pri evharistiji vstopite v nebesa. Napolnjeni z vsemi potrebnimi milostmi zapustite cerkev in se vrnete v svet.

Podobno bi lahko rekli za fresko, ki smo jo pravkar opisali. Napolnjeni z Jezusovim Duhom, s Svetim Duhom, z vincencijansko duhovnostjo in karizmo gremo ven, kot nas vabi freska, na pšenična polja svetá, da bi evangelizirali.

Preden se odpravimo na pšenična polja svetá, je treba naše družine, skupnosti, skupine in ekipe opogumiti po vzoru Svete Trojice in razodevati vincencijansko duhovnost in karizmo, da bomo kot družine, skupnosti, skupine in ekipe napolnjeni s Svetim Duhom ter se nato odpravili v svet, da bi prinašali veselo novico ubogim!

»Naj vam vsem Bog podeli milost, da boste živeli tako, da bo dober vonj vašega življenja in dela pritegnil mnoge druge k rásti naše svete vere!« (4)

Vaš brat v sv. Vincenciju

Tomaž Mavrič CM

generalni superior

(1) Coste VI, 146; pismo 2181 bratu pomočniku, 10. decembra 1656.

(2) Coste XII, 256-257; konferenca 206, »O edinosti«, 23. maja 1659.

(3) Coste IV, 235-236; pismo 1389 sestri Anne Hardemont v Hennebont, 30. julija 1651.

(4) Prim. Coste V, 428; pismo 1924 Karlu Ozenu v Krakov, 29. septembra 1655.